

PATRIOT

1. Nejsem nenažraná, ale druhou Thálii jsem chtěla!

29.10.2022 Patriot - Jaroslav Baďura
strana: 12 rubrika: Rozhovor

Odkaz na originál

Klíčová slova: Divadle (3); divadla (2); moravskoslezského (2); moravskoslezském (2); Národního (2); Národním (2); NDM (2); 12

V sobotu 8. října obdržela již druhou Thálii, v neděli se z Prahy přesunula domů do Ostravy, v pondělí dopoledne už učila na konzervatoři, večer odehrála představení v **Divadle 12** a hned po něm poskytla rozhovor Magazínu PATRIOT. Hvězda **Národního divadla moravskoslezského** Hana Fialová říká, že takhle napilno má skoro pořád.

- Dnes jste divákům po několika děkovačkách řekla, že jste získala Thálii a vzápětí o ni přišla. Co se stalo?

Chtěla jsem diváky trošku pobavit. Vždy je zajímá něco ze soukromí a úplně nejvíc je baví, když je nějaký průšvih na jevišti a podobně. V sobotu jsem dostala Thálii za Ádu Harrisovou. Jedna novinářka bohužel o mou cenu zavadila a ta se rozbila.

- Mrzelo vás to?

Samozřejmě mi to bylo líto. Když jsem slyšela ránu, tak jsem si hned pomyslela, že je to určitě ta moje cena a opravdu to tak bylo. Najednou nastalo ticho, okolo se utvořilo jakési kolečko a všichni se pomalu vzdalovali. Já jsem se jen dívala a byla v šoku. V tu chvíli mě samozřejmě začali všichni zuřivě fotit.

- Dostanete novou sošku?

Herecká asociace mi slíbila, že mi pošlou novou. Ptali se mě, zda mi nevádí, že bude mít možná jinou barvu, protože každá kategorie má svou vlastní. Muzikál má růžovou, tu už mám jednu doma, tak tentokrát třeba dorazí čirá, ta by se mi líbila.

- V sobotu jste tedy dostala Thálii, předpokládám, že jste to s kolegy oslavili. V neděli jste pak měli čas na přesun zpět do Ostravy, v pondělí večer jste odehrála představení a teď si tady povídáte s novinářem. Je to váš běžný kvant?

Ano, je to běžné. Není to nic výjimečného. Dokonce jsem hned v pondělí ráno učila své žáčky na konzervatoři. Dostala jsem od nich květiny a bylo to velmi milé.

- Jak takový rychlý život zvládáte?

Věk padesát plus, to už je přece jenom moje kategorie, takže občas se to trošku projeví. Zjistila jsem, že na sebe musím víc dbát. Jsem v tom hrozný lajdák.

- Jak to myslíte?

Například opravdu špatně jím a někdy nejím vůbec, protože na to prostě nemám čas. Pak se naopak neskutečně nacpu, třeba v noci po představení, protože mám hlad. Myslím si ale, že to tak má mnoho divadelníků. Navíc mám strašně ráda utopenca a pivo...

- A co s tím hodláte dělat?

Za covidu jsem si pořídila psa, je to fenka rotvajlera, a ta mě nějakým způsobem udržuje v kondici. Donutí mě. Musím chodit, vstát o hodinu dříve a spěchat domů. Navíc moje fenka je opravdu temperamentní a pohybu potřebuje hodně.

- Jaký význam pro vás má již druhá Thálie?

Zatím jsem neměla moc čas si to uvědomit. Ale zřejmě to bude takové krásné skleněné potvrzení, že to, co dělám, má smysl, jak pro mě, tak pro divadlo a obecnost.

- Nečekala jste, že byste ji mohla získat i podruhé?

Ne. Někde v hloubi duše jsem si říkala, že by to bylo krásné, ale zároveň jsem si říkala, že bych neměla být s prominutím nenažraná, protože už doma jednu mám. Moc jsem to ale přála našemu představení, které si to opravdu zaslouží. Je to takové smolné představení.

- Proč smolné?

Velmi jsme na něm pracovali, byla to poměrně těžká práce i po hudební stránce a spousta lidí se na tom namakala. Když jsme ho pak odpremiérovali, tak začal covid, divadla zavřela a dlouho jsme ho pak nehráli. Celé představení je navíc tak náročné, že se musí opakovat velmi poctivě. Ať už se to týká orchestru, scény a dalších faktorů. Vždy to chce tedy zkoušky navíc, než si to opět troufneme nabídnout divákovi.

- Není to spíš tak, že vždy to poslední nacvičené představení je to nejkrásnější a nejtěžší?

To si nemyslím. To nejkrásnější je vždy, když nastane magické propojení mezi jevištěm a hledištěm. A nejtěžší je vždy v generálkovém týdnu, kdy s železnou pravidelností všem zoufale schází alespoň týden.

- Stává se vám, že občas máte představení, která nevyžadují tolik práce a úsilí, ale i přesto sklídí velký úspěch u diváků a naopak ta, na kterých opravdu tvrdě pracujete a musejí se zkoušet třeba i nad rámec obvyklých příprav, ne vždy u diváků uspějí?

Stává se to.

- Stalo se vám někdy, že byl na konci vašeho představení jen chladný potlesk, po kterém šli diváci okamžitě domů?

Myslíte představení, ve kterých jsem hrála hlavní roli?

- Ano.

Nepamatuji se.

- Hostovala jste v Praze i v Brně, Bratislavě i Opavě. Jaký je podle vás ostravský divák?

Nedá nám nic zadarmo, ale když se mu to líbí, tak to dokáže dát najevo a nestydí se projevit. Když zavzpomínám na Edith, tak si přesně pamatuju, jak jsme odehráli veřejnou generálku a lidé na děkovačce úplně vystřelili a byli naprosto nadšení. Pak už to šlo stále, měli jsme standing ovation a pokračovalo to tak i u desátého a dvacátého představení a stále ti diváci vstávali a odměňovali nás bouřlivým potleskem. Přišlo mi to až nemožné. Povídala jsem si o tom s režisérem představení Januszem Klimszou a ten mi řekl, že je to úžasné, ale je třeba se také připravit na den, kdy se ten divák už nepostaví. Od té doby mě to u děkovačky vždy napadlo, ale nikdy se to za těch deset let nestalo. Obrovský zázrak a odměna.

- Byla nějaká divácká reakce, která vás opravdu dostala?

Ano a mnohokrát. Kromě bouřlivých ohlasů se stávají i jiné zážitky. Například za mnou jednou u děkovačky vyběhlo asi šestileté dítě a začalo mě objímat nebo mě dostal třeba hlasitý projev mužského pláče někde v hledišti.

- Působí na vás tyto ohlasy jinak dnes, než tomu bylo dříve, když jste začínala? Zvládala jste své emoce se stejnou bravurou nebo to bylo jiné? Měla jste někdy období, kdy jste si říkala, že teď už jste opravdu špička?

Moje emoce u ohlasů jsou pořád stejné nebo podobné. Jde o to kouzlo okamžiku, někdy se smějete někdy pláčete, někdy to jen tak přejde kolem vás. Pokud jde o druhou polovinu otázky, tak mohu říci, že jsem takové období nikdy neměla. Jsem k sobě kritická a často sama se sebou nespokojená.

- Říká se, že je důležité, aby lidé po svých prvních velkých úspěších nezpychli. Podařilo se to i vám?

Kdysi tady v době operety režírovala Dagmar Hlubková, která mě obsadila do půvabného představení Zvonokosy. Tehdy mi dala v mých naprostých začátcích příležitost a já jsem tak zpívala známou píseň O smrti nevinného blázna. Tehdy si mě tedy všiml jak divák, tak také odbornější veřejnost a moje paní profesorka, Eva Gebauerová, která byla na premiéře, mi gratulovala a řekla, že se podle ní ten den zrodila hvězda. Moc jsem to nechápala, ale když jsme se později sešly, tak mi vysvětlila, že od té chvíle začnu stoupat, protože si mě již všimli. Sice mi přímo neřekla, abych nezpychla, ale kladla mi na srdce, abych moc nelítala.

- Povedlo se vám to, nelítat?

Víte, moje sólová divadelní kariéra v **Národním divadle moravskoslezském** začala v mých čtyřiceti letech, kdy v souboru nastaly určité změny, divadlo se více orientovalo na muzikál a já jsem dostala nádhernou příležitost v podobě velké role ve hře Marguerite. Gabriela Petraková, naše šéfká, mi poté začala dávat krásné příležitosti. Dělal jsem pak například Evitu, Normu v Sunset Boulevard a další. I dnes mám ale nádherné role a nemůžu si stěžovat. Herec Jirka Bartoška někde řekl, že on sám měl to štěstí, že jeho sláva přišla později. Člověk už to má v hlavě o něco víc srovnané a já s tím naprosto souhlasím. Sice jsem už dříve zpívala s kapelami a měli jsme nějaké úspěchy, ale nebylo to nic velkého. Právě až po mé čtyřicítce a po roli Edith Piaf se to tak nějak odstartovalo. Ani tak si ale nepřipadám jako nějaká hvězda. Prostě pracuji v divadle, zpívám a mám to moc ráda.

- Zalitovala jste někdy, že jste nešla k muzikálu do Prahy?

Ne, nikdy. Už jsem tuto otázku dostala víckrát, ale nikdy bych neměnila. Je mi tady dobře a když jsem tam hostovala, tak to bylo vše fajn, ale je to prostě úplně jiný svět. V tomto jsem prostě patriot. A mám pocit, že teď už snad žádné divadlo kromě Karlína nemá orchestr. My ano, a jaký!

- V několika rozhovorech jste řekla, že jste v určitou chvíli cítila na jevišti přítomnost Boha a dokonce se vám tam později také zjevila Edith...

Ano, je to tak.

- Stává se vám to často?

To zase ne. Jsem sice velmi senzitivní i věřící člověk, ale ta chvíle na jevišti pro mě byla opravdu mimořádná a ojedinělá. Nebyla jsem to ale jen já, kdo to zjevení viděl. Najednou se z kouře, který se tam používal, vytvořila tvář Edith. V ten den tam byla opravdu velmi zvláštní energie. Pamatuji si, že byly zrovna Dušičky. Každý, kdo byl na jevišti, to cítil. Jen jsme se na sebe dívali a kolega Roman Harok mi řekl, že když mě snášel v náručí z klavíru, měl pocit, že vážím asi deset kilo. Já jsem měla zároveň u poslední písničky, Je ne regrette rien, pocit, že to nezpívám já. Víím, že to zní bláznivě, ale opravdu tento mimořádně silný zážitek mám. Zároveň mi to v tu chvíli přišlo tak, že rozumím úplně každému slovíčku, i když francouzsky nemluvíím. Samozřejmě víím, o čem zpívám, ale není to tak, že bych rozuměla všemu. V ten den z toho byli pať všichni, dokonce i diváci.

- Divákům jste zprostředkovala spousty krásných rolí, lidských příběhů a dramát. Kdybyste měla odzpívat váš vlastní příběh, o čem byste zpívala? Bylo by to jen veselé, nebo i hodně smutné?

Bylo by tam úplně všechno. Jsem šťastná, že žiju tento život a vděčím za to Pánu Bohu.

- A jak by ten muzikál tedy vypadal?

Hrála by v něm spousta lidí, které miluju a milovala jsem, kteří tady ještě jsou, ale i ti, kteří už odešli. Bylo by tam také poznávání víry a setkání s Bohem. Byla by tam i velká dramata, kdy si člověk sáhne na dno, ale i spousta smíchu, euforie a hlavně lásky. Zároveň by tam byly i moje tři fenky, které jsme už pochovali. Byli by tam také koně, mezi kterými by vévodil můj bílý princ Ned.

- Takže hořko-sladký muzikál?

Určitě, ale byl by hodně barevný a člověk by se tam se mnou ani chvílku nenudil. Moje kamarádky a rodina by mohly vyprávět!

- Na jakou roli se momentálně těšíte?

Vedení mě poctilo rolí paní Lovettové v představení Sweeney Todd: Ďábelský holič z Fleet Street. Zatím se jí ale musím hlavně dobře naučit.

- Jak dlouho takové učení trvá?

Záleží jak co. Texty na Edith Piaf jsem se učila rok. Bylo tam devět písní, šansonů a vzhledem k tomu, že nemluvíím francouzsky, tak jsem se každou píseň učila zhruba měsíc. Někdy ale člověk ten čas nemá.

- Jak to?

Třeba na dnešní představení (Líp se loučí v neděli, pozn. red.) jsme měli celkově asi pět týdnů, což bylo šílené. Navíc jsem si k tomu všemu zranila nohu.

- Co se stalo?

Spadl mi na kotník poklop od propadla a dost to bolelo. Naštěstí to nebylo zlomené, ale dost škarově pohmožděné. Musela jsem zatnout zuby, abych o tu roli nepřišla a premiéru jsem odehrála s celkem slušnou dávkou bolesti. Ale jak známo, jeviště je místo magické a často na něm bolesti a starosti mizí. Taková já ale prostě jsem a ta role mi za to stála. Je krásná a mám jí ráda, i když je to novinka. Už se moc těším, až se v ní ještě o něco víc usadím. Na roli ve Sweeney Todd už pracuji s panem Janem Novobilským, který mi vede korepetice. Je báječný a klidný, opravdu úžasný korepetitor! Jsem moc ráda, že to budu mít přečtené s takovým předstihem, protože pak na jevišti to bude asi docela krušné. Jak se ale říká: Těžko na cvičišti, lehkó na bojišti.

- Uvažovala jste někdy o tom, co byste dělala, kdybyste nezpívala?

Nene, odmalička jsem v tom měla jasno. Zpívala jsem totiž od tří let. Snad jen chvíli jsem zatoužila jako malá po profesi veterinářky.

- Měli jste hudební talent v rodině?

Ano, moje maminka zpívá nádherně a hrála také ochotnické divadlo. Myslím si, že jsem hlas zdělila právě po ní. Tatínek hrál na

housle a klavír.

- Takže vás ke zpěvu rodiče vedli?

To ani ne. Spíš to bylo tak, že jsem neustále zpívala, tak mě zapsali do hudebky. Chodily jsme tam společně s mou starší sěgrou Pavlou, která pak zpěv opustila a docházela jen na klavír. Mě osobně klavír vůbec nebavil, ale zpěv mě zajímal vždy. Odmala jsem chodila k paní učitelce Fibichové a pak jsem se dostala na konzervatoř.

- Čekal bych tedy, že odmalička budete směřovat k velkému zpívání a vy jste na řadu let zakotvila v country kapele, jak se to stalo?

Bylo to desetileté období. Hned po škole, někdy v pátém či šestém ročníku, jsem začala hostovat v operetě Šest žen Jindřicha VIII. Tam jsem tehdy hrála Kateřinu Howardovou, což byl takový swingový part. Tam jsem tedy začala a už to vypadalo, že zůstanu na nějaká menší sóla. Vydržela jsem tam asi dva roky, ale po celou dobu jsem působila jen ve sboru. V té době jsem byla dost netrpělivá, takže jsem se rozhodla odejít a dva roky jsem zpívala s taneční kapelou, jezdili jsme po luxusních hotelích, kasinech a podobně. Zkrátka: od Bacha po Vlacha, velká škola.

- Neodrazovali vás od takového zpívání přátelé či rodina?

Ani ne. Tehdy jsem strašně toužila po mikrofonu a moc jsem chtěla být ta frontmanka. Měla jsem to tak vždycky. V divadelním sboru to bylo super, ale nebylo to něco, co bych si přála dělat od začátku kariéry až do důchodu. Dlouhodobě by mě to nebavilo, chtěla jsem být sólistkou. Smekám ale před všemi, kteří tam jsou, protože vím, jaká ta práce je. Když jsem po těch dvou letech opustila kapelu, protože to bylo poměrně náročné, neustále někde zpívat dlouho do rána, tak jsem se rozhodla jít pokorně zpět do divadla.

- Jak se k vám tehdy chovali?

Vzali mě. Tehdy tomu šéfoval Mirek Urbánek. Byla jsem tam zhruba dva roky a pak jsem otěhotněla s dcerou. Narodila se mi Karolínka, už, už jsem se chystala, že se po mateřské vrátím zpět a otěhotněla jsem znovu, narodil se nám syn Jiří. Opět jsem tedy nenastoupila a celá ta pauza trvala deset let. Hned po narození dcery jsem začala zpívat s country kapelou Red Hats a celých deset let jsem byla mimo divadlo.

- Takže jste se nakonec k divadlu vrátila potřetí?

Ano, je to tak a jsem opravdu vděčná Mirkovi Urbánkovi, který mě znovu vzal i přesto, že jsem v té době nebyla úplně v klasické kondici. Zpívala jsem big beat a country a potřebovala se dostat zpět do divadelních žánrů. Od té doby jsem tedy v **Národním divadle moravskoslezském** a dnes to bude v podstatě již nádherných dvacet let. Už bych neměnila.

HANA FIALOVÁ Narodila se v Opavě, absolvovala Janáčkovu konzervatoř v Ostravě ve třídě Evy Gebauerové-Phillips. Zpěvu se ale intenzivně věnovala již dříve, o čemž svědčí i její vítězství v krajském kole pěvecké soutěže Talent 86 a následný postup do celostátního finále. Mezi lety 1994 až 2004 byla sólovou zpěvačkou country skupiny Red Hats, se kterou koncertovala u nás i v zahraničí, několikrát s ní vystoupila v zábavných televizních pořadech a vydala dvě profilová CD. Od roku 2003 je členkou souboru opereta/muzikál **Národního divadla moravskoslezského**. Ráda vzpomíná na role v inscenacích Šest žen Jindřicha VIII. (Kateřina Howardová), Camelot (Elein), Kat a blázen (Juanilla), Ostrov milování (Lolita), Zvonokosy (Žena), Sugar – Někdo to rád horké (Sugar Cane), Hello, Dolly! (Irena Molloyová) nebo Rose Marie (Wanda). V roce 2010 vytvořila titulní roli v nové verzi muzikálu Marguerite Alaina Boubliha a Michela Legranda a byla za ni nominována na Cenu Thálie 2011. Poté následovaly další významné muzikálové role: Gita v Pardon My English, královna Eliška v Noci na Karlštejně, Marfuša v Mrazíkovi, Vypravěčka v Josefovi a jeho úžasném pestrobarevném plášti, Betty v původním českém muzikálu Fantom Londýna, titulní role v Evitě a Norma Desmond v Sunset Boulevardu. Zcela jedinečným způsobem zářila v hudebním dramatu Edith a Marlene jako Edith Piaf, za niž ostatně získala Cenu Thálie 2014 v kategorii opereta-muzikál. V roce 2022 přesvědčila Hana Fialová odbornou porotu podruhé, svým výkonem v roli Ády Harrisové v muzikálu Květiny pro paní Harrisovou získala druhou Cenu Thálie v kategorii muzikál. V čínohře **NDM** hostovala a hostuje jako Zuzana a Jiřina Buchtelová v muzikálu Donaha! (Hole dupy) a v pražském Divadle Hybernia jako Betty v Přízraku Londýna. Na scéně Městského divadla Brno hostovala v roli Fantiny ve světoznámých Bídnicích. (Zdroj: **NDM**)

Foto: Hana Fialová (Edith Piaf), Eva Zbrožková (Marlene Dietrich).

Foto: Líp se loučí v neděli.

Foto: Evita – Marcel Školout (Juan Domingo Perón), Hana Fialová (María Eva Duarte de Perón)

FOTO Petr Hruběš

Foto: Martin Popelář

Foto: Adam Živnůstka

Foto: Martin Popelář

Nejsem nenažraná, ale druhou Thálii jsem chtěla!

AUTOR *Jaroslav Baďura*

FOTO *Petr Hruběš*

V sobotu 8. října obdržela již druhou Thálii, v neděli se z Prahy přesunula

domů do Ostravy, v pondělí dopoledne už učila na konzervatoři, večer odehrála představení v Divadle 12 a hned po něm poskytla rozhovor Magazínu PATRIOT. Hvězda Národního divadla moravskoslezského Hana Fialová říká, že takhle napilno má skoro pořád.

Dnes jste divákům po několika děkovačkách řekla, že jste získala Thálii a vzápětí o ni přišla. Co se stalo?

Chtěla jsem diváky trochu pobavit. Vždy je zajímá něco ze soukromí a úplně nejvic je baví, když je nějaký průsvih na jevišti a podobně. V sobotu jsem dostala Thálii za Ádu Harrisovou. Jedna novinářka bohužel o mou cenu zavádila a ta se rozbila.

Mrzelo vás to?

Samozřejmě mi to bylo líto. Když jsem slyšela ránu, tak jsem si hned

pomyslela, že je to určitě ta moje cena a opravdu to tak bylo. Najednou nastalo ticho, okolo se utvořilo jakési kolečko a všichni se pomalu vzdalovali. Já jsem se jen dívala a byla v šoku. V tu chvíli mě samozřejmě začali všichni zuřivě fotit.

Dostanete novou sošku?

Herecká asociace mi slíbila, že mi pošlou novou. Ptali se mě, zda mi nevadí, že bude mít možná jinou barvu, protože každá kategorie má svou vlastní. Muzikál má růžovou, tu už mám jednu doma, tak tentokrát třeba dorazí čirá, ta by se mi líbila.

V sobotu jste tedy dostala Thálii, předpokládám, že jste to s kolegy oslavili. V neděli jste pak měli čas na přesun zpět do Ostravy, v pondělí večer jste odehrála představení a teď si tady povídáte s novinářem. Je to váš běžný kvant? Ano, je to běžné. Není to nic výjimečného. Dokonce jsem hned v pondělí ráno učila své žáčky na konzervatoři. Dostala jsem od nich květiny a bylo to velmi milé.

Jak takový rychlý život zvládáte?

Věk padesát plus, to už je přece jenom moje kategorie, takže občas

se to trochu projeví. Zjistila jsem, že na sebe musím víc dbát. Jsem v tom hrozný lajdač.

Jak to myslíte?

Například opravdu špatně jím a někdy nejím vůbec, protože na to prostě nemám čas. Pak se naopak neskutečně nacpu, třeba v noci po představení, protože mám hlad. Myslím si ale, že to tak má mnoho divadelníků. Navíc mám strašně ráda utopenice a pivo...

A co s tím hodláte dělat?

Za covidu jsem si pořídila psa, je to fenka rotvajera, a ta mě nějakým způsobem udržuje v kondici. Donutí mě. Musím chodit, vstát o hodinu dříve a spečhat domů. Navíc moje fenka je opravdu temperamentní a pohybu potřebuje hodně.

Jaký význam pro vás má již druhá Thálie?

Zatím jsem neměla moc čas si to uvědomit. Ale zřejmě to bude takové krásné skleněné potvrzení, že to, co dělám, má smysl, jak pro mě, tak pro divadlo a obecenstvo.

Nečekala jste, že byste ji mohla získat i podruhé?

Ne. Někde v hloubi duše jsem si říkala, že by to bylo krásné, ale zároveň jsem si říkala, že bych neměla být s prominutím nenažraná, protože už doma jednu mám. Moc jsem to ale přála našemu představení, které si to opravdu zaslouží. Je to takové smolné představení.

Proč smolné?

Velmi jsme na něm pracovali, byla to poměrně těžká práce i po hudební stránce a spousta lidí se na tom namakala. Když jsme ho pak odpremiérovali, tak začal covid, divadla zavřela a dlouho jsme ho pak nehráli. Celé představení je navíc tak náročné, že se musí opakovat velmi poctivě. Ať už se to týká orchestru, scény a dalších faktorů. Vždy to chce tedy zkoušky navíc, než si to opět troufneme nabídnout divákovi.

Není to spíš tak, že vždy to poslední nacvičené představení je to nejkrásnější a nejtěžší?

To si nemyslím. To nejkrásnější je vždy, když nastane magické propojení mezi jevištěm a hledištěm. A nejtěžší je vždy v generálovém týdnu, kdy s železnou pravidelností všem zoufale schází alespoň týden.

Stává se vám, že občas máte představení, která nevyžadují tolik práce a úsilí, ale i přesto sklídí velký úspěch u diváků a naopak ta, na kterých opravdu tvrdě pracujete a musejí se zkoušet třeba i nad rámec obvyklých příprav, ne vždy u diváků uspějí?

Stává se to.

Stalo se vám někdy, že byl na konci vašeho představení jen chladný potlesk, po kterém šli diváci okamžitě domů?

Myslíte představení, ve kterých jsem hrála hlavní roli?

Ano.

Nepamatuji se.

Hostovala jste v Praze i v Brně, Bratislavě i Opavě. Jaký je podle vás ostravský divák?

Nedá nám nic zadarmo, ale když se mu to líbí, tak to dokáže dát najevo a nestydí se projevit. Když zavzpomínám na Edith, tak si přesně pamatuju, jak jsme odehráli veřejnou generálku a lidé na děkovačce úplně vystřelili a byli naprosto nadšení. Pak už to šlo stále, měli jsme standing ovation a pokračovalo to tak i u desátého a dvacátého představení a stále ti diváci vstávali a odměňovali nás bouřlivým potleskem. Přišlo mi to až nemožné. Povídala jsem si o tom s režisérem představení Januszem Klimszou a ten mi řekl, že je to úžasné, ale je třeba se také připravit na den, kdy se ten divák už nepostaví. Od té doby mě to u děkovačky vždy napadlo, ale nikdy se to za těch deset let nestalo. Obrovský zážitek a odměna.

Byla nějaká divácká reakce, která vás opravdu dostala?

Ano a mnohokrát. Kromě bouřlivých ohlasů se stávají i jiné zážitky. Například za mnou jednou u děkovačky vyběhlo asi šestileté dítě a začalo mě objímat nebo mě dostal třeba hlasitý projev mužského pláče někde v hledišti.

Působí na vás tyto ohlasy jinak dnes, než tomu bylo dříve, když jste začínala? Zvládala jste své emoce se stejnou bravurou nebo to bylo jiné? Měla jste někdy období, kdy jste si říkala, že teď už jste opravdu špička?

Moje emoce u ohlasů jsou pořád stejné nebo podobné. Jde o to kouzlo okamžiku, někdy se smějete někdy pláčete, někdy to jen tak přejde kolem vás. Pokud jde o druhou polovinu otázky, tak mohu říci, že jsem takové období nikdy neměla. Jsem k sobě kritická a často sama se sebou nespokojená.

Říká se, že je důležité, aby lidé po svých prvních velkých úspěších nezpychli. Podařilo se to i vám?

Kdysi tady v době operety režírovala Dagmar Hlubková, která mě obsadila do půvabného představení Zvonokosy. Tehdy mi dala v mých naprostých začátcích příležitost a já jsem tak zpívala známou píseň O smrti nevinného blázna. Tehdy si mě tedy všiml jak divák, tak také odbornější veřejnost a moje paní profesorka, Eva Gebauerová, která byla na premiéře, mi gratulovala a řekla, že se podle ní ten den zrodila hvězda. Moc jsem to nechápala, ale když jsme se později sešly, tak mi vysvětlila, že od té chvíle začnu stoupat, protože si mě již všimli. Sice mi přímo neřekla, abych nezpychla, ale kladla mi na srdce, abych moc nelítala.

Povedlo se vám to, nelítat?

Víte, moje sólová divadelní kariéra v Národním divadle moravskoslezském začala v mých čtyřiceti letech,

Hana Fialová (Edith Piaf), Eva Zbrožková (Marlene Dietrich). Foto: Martin Popelář

Líp se loučí v neděli. Foto: Adam Živnůstka

kdy v souboru nastaly určité změny, divadlo se více orientovalo na muzikál a já jsem dostala nádhernou příležitost v podobě velké role ve hře Marguerite. Gabriela Petráková, naše šéfka, mi poté začala dávat krásné příležitosti. Dějala jsem pak například Evitu, Normu v Sunset Boulevard a další. I dnes mám ale nádherné role a nemůžu si stěžovat. Herec Jirka Bartoška někde řekl, že on sám měl to štěstí, že jeho sláva přišla později. Člověk už to má v hlavě o něco víc srovnané a já s tím naprosto souhlasím. Sice jsem už dříve zpívala s kapelami a měli jsme nějaké úspěchy, ale nebylo to nic velkého. Právě až po mé čtyřicítce a po roli Edith Piaf se to tak nějak odstartovalo. Ani tak si ale nepřipadám jako nějaká

hvězda. Prostě pracuji v divadle, zpívám a mám to moc ráda.

Zalitovala jste někdy, že jste nešla k muzikálu do Prahy?

Ne, nikdy. Už jsem tuto otázku dostala víckrát, ale nikdy bych neměnila. Je mi tady dobře a když jsem tam hostovala, tak to bylo vše fajn, ale je to prostě úplně jiný svět. V tomto jsem prostě patriot. A mám pocit, že teď už snad žádné divadlo kromě Karlína nemá orchestr. My ano, a jaký!

V několika rozhovorech jste řekla, že jste v určité chvíli cítila na jevišti přítomnost Boha a dokonce se vám tam později také zjevila Edith...

Ano, je to tak.

Stává se vám to často?

To zase ne. Jsem sice velmi senzitivní i věřící člověk, ale ta chvíle na jevišti pro mě byla opravdu mimořádná a ojedinělá. Nebyla jsem to ale jen já, kdo to zjevení viděl. Najednou se z kouře, který se tam pouštěl, utvořila tvář Edith. V ten den tam byla opravdu velmi zvláštní energie. Pamatuji si, že byly zrovna Dušičky. Každý, kdo byl na jevišti, to cítil. Jen jsme se na sebe dívali a kolega Roman Harok mi řekl, že když mě snašel v náručí z klavíru, měl pocit, že vážím asi deset kilo. Já jsem měla zároveň u poslední písničky, Je ne regrette rien, pocit, že to nezpívám já. Víím, že to zní bláznivě, ale opravdu tento mimořádně silný zážitek mám. Zároveň mi to v tu chvíli

přišlo tak, že rozumím úplně každému slovíčku, i když francouzsky nemluvíím. Samozřejmě víím, o čem zpívám, ale není to tak, že bych rozuměla všemu. V ten den z toho byli paf všichni, dokonce i diváci.

Divákům jste zprostředkovala spousty krásných rolí, lidských příběhů a dramát. Kdybyste měla odzpívat váš vlastní příběh, o čem byste zpívala? Bylo by to jen veselé, nebo i hodně smutné?

Bylo by tam úplně všechno. Jsem šťastná, že žiju tento život a vděčím za to Pánu Bohu.

A jak by ten muzikál tedy vypadal?

Hrála by v něm spousta lidí, které miluju a milovala jsem, kteří tady ještě jsou, ale i ti, kteří už odešli. Bylo by tam také poznávání víry a setkání s Bohem. Byla by tam i velká dramata, kdy si člověk sáhne na dno, ale i spousta smíchu, euforie a hlavně lásky. Zároveň by tam byly i moje tři fenky, které jsme už pochovali. Byli by tam také koně, mezi kterými by vévodil můj bílý princ Ned.

Takže hořko-sladký muzikál?

Určitě, ale byl by hodně barevný a člověk by se tam se mnou ani chvílku nenudil. Moje kamarádky a rodina by mohly vyprávět!

Na jakou roli se momentálně těšíte?

Vedení mě poctilo rolí paní Lovettové v představení Sweeney Todd: Dá-belský holič z Fleet Street. Zatím se jí ale musím hlavně dobře naučit.

Jak dlouho takové učení trvá?

Záleží jak co. Texty na Edith Piaf jsem se učila rok. Bylo tam devět písní, šansonů a vzhledem k tomu, že nemluvíím francouzsky, tak jsem se každou píseň učila zhruba měsíc. Někdy ale člověk ten čas nemá.

Jak to?

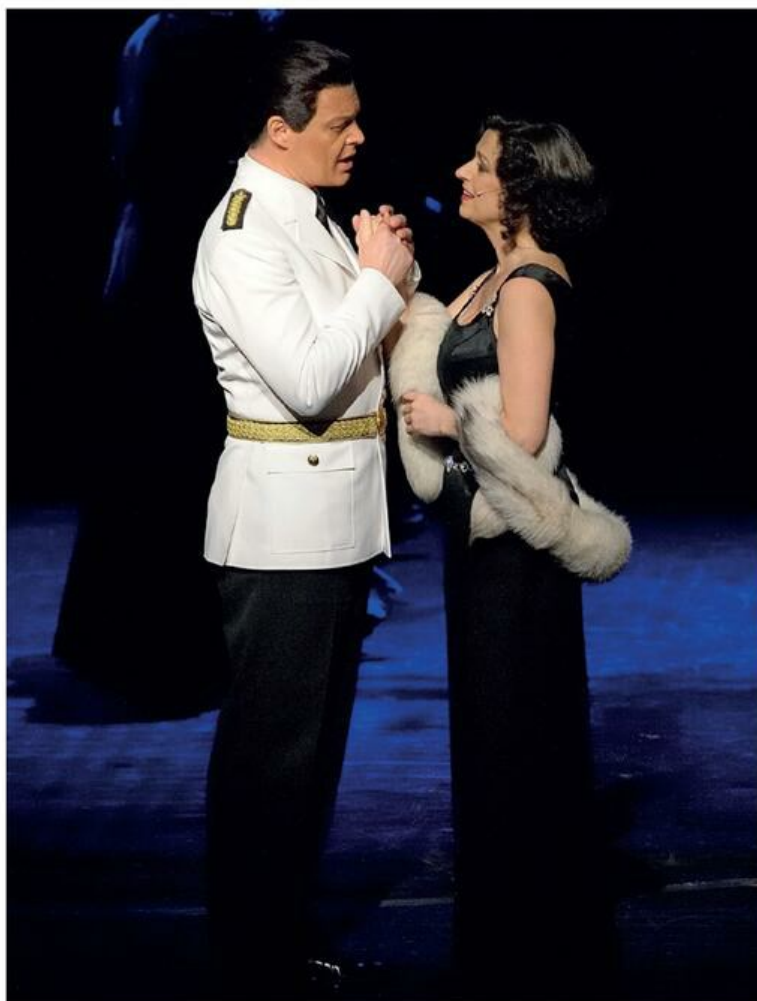
Třeba na dnešní představení (Líp se loučí v neděli, pozn. red.) jsme

měli celkově asi pět týdnů, což bylo šílené. Navíc jsem si k tomu všemu zranila nohu.

Co se stalo?

Spadl mi na kotník poklop od propadla a dost to bolelo. Naštěstí to nebylo zlomené, ale dost škaredě pohmožděné. Musela jsem zatnout

zuby, abych o tu roli nepřišla a premiéru jsem odehrála s celkem slušnou dávkou bolesti. Ale jak známo, jeviště je místo magické a často na něm bolesti a starosti mizí. Taková já ale prostě jsem a ta role mi za to stála. Je krásná a mám ji ráda, i když je to novinka. Už se moc těším, až se v ní ještě o něco víc usadím. Na roli

Evita – Marcel Školout (Juan Domingo Perón), Hana Fialová (María Eva Duarte de Perón)
Foto: Martin Popelář

ve Sweeney Todd už pracuji s panem Janem Novobilským, který mi

neustále zpívala, tak mě zapsali do hudebky. Chodily jsme tam společně

netrpělivá, takže jsem se rozhodla odejít a dva roky jsem zpívala

vede korepetice. Je báječný a klidný, opravdu úžasný korepetitor! Jsem moc ráda, že to budu mít přečtené s takovým předstihem, protože pak na jevišti to bude asi docela krušné. Jak se ale říká: Těžko na cvičišti, lehkou na bojišti.

Uvažovala jste někdy o tom, co byste dělala, kdybyste nezpívala?
Nene, odmalička jsem v tom měla jasno. Zpívala jsem totiž od tří let. Snad jen chvíli jsem zatoužila jako malá po profesi veterinářky.

Měli jste hudební talent v rodině?
Ano, moje maminka zpívá nádherně a hrála také ochotnické divadlo. Myslí si, že jsem hlas zdědila právě po ní. Tatínek hrál na housle a klavír.

Takže vás ke zpěvu rodiče vedli?
To ani ne. Spíš to bylo tak, že jsem

s mou starší sestrů Pavlou, která pak zpěv opustila a docházela jen na klavír. Mě osobně klavír vůbec nebavil, ale zpěv mě zajímal vždy. Odmala jsem chodila k paní učitelce Fibichové a pak jsem se dostala na konzervatoř.

Čekal bych tedy, že odmalička budete směřovat k velkému zpívání a vy jste na řadu let zakotvila v country kapele, jak se to stalo?
Bylo to desetileté období. Hned po škole, někdy v pátém či šestém ročníku, jsem začala hostovat v operetě Šest žen Jindřicha VIII. Tam jsem tehdy hrála Kateřinu Howardovou, což byl takový swingový part. Tam jsem tedy začala a už to vypadalo, že zůstanu na nějaká menší sóla. Vydržela jsem tam asi dva roky, ale po celou dobu jsem působila jen ve sboru. V té době jsem byla dost

s taneční kapelou, jezdili jsme po luxusních hotelích, kasínech a podobně. Zkrátka: od Bacha po Vlachy, velká škola.

Neodrazovali vás od takového zpívání přátelé či rodina?

Ani ne. Tehdy jsem strašně toužila po mikrofonu a moc jsem chtěla být ta frontmanka. Měla jsem to tak vždycky. V divadelním sboru to bylo super, ale nebylo to něco, co bych si přála dělat od začátku kariéry až do důchodu. Dlouhodobě by mě to nebavilo, chtěla jsem být sólistkou. Smekám ale před všemi, kteří tam jsou, protože vím, jaká ta práce je. Když jsem po těch dvou letech opustila kapelu, protože to bylo poměrně náročné, neustále někde zpívat dlouho do rána, tak jsem se rozhodla jít pokorně zpět do divadla.

Jak se k vám tehdy zachovali?

Vzali mě. Tehdy tomu šéfoval Mirek Urbánek. Byla jsem tam zhruba dva roky a pak jsem otěhotněla s dcerou. Narodila se mi Karolínka, už, už jsem se chystala, že se po mateřské vrátím zpět a otěhotněla jsem znovu, narodil se nám syn Jiří. Opět jsem tedy nenastoupila a celá ta pauza trvala deset let. Hned po narození dcery jsem začala zpívat s country kapelou Red Hats a celých deset let jsem byla mimo divadlo.

Takže jste se nakonec k divadlu vrátila potřeť?

Ano, je to tak a jsem opravdu vděčná Mirkovi Urbánkovi, který mě znovu vzal i přesto, že jsem v té době nebyla úplně v klasické kondici. Zpívala jsem big beat a country a potřebovala se dostat zpět do divadelních žánrů. Od té doby jsem tedy v Národním divadle moravskoslezském a dnes to bude v podstatě již nádherných dvacet let. Už bych neměnila.

HANA FIALOVÁ

Narodila se v Opavě, absolvovala Janáčkovu konzervatoř v Ostravě ve třídě Evy Gebauerové-Phillips. Zpěvu se ale intenzivně věnovala již dříve, o čemž svědčí i její vítězství v krajském kole pěvecké soutěže Talent 86 a následný postup do celostátního finále.

Mezi lety 1994 až 2004 byla sólovou zpěvačkou country skupiny Red Hats, se kterou koncertovala u nás i v zahraničí, několikrát s ní vystoupila v zábavných televizních pořadech a vydala dvě profilová CD.

Od roku 2003 je členkou souboru opereta/muzikál Národního divadla moravskoslezského. Ráda vzpomíná na role v inscenacích Šest žen Jindřicha VIII. (Kateřina Howardová), Camelot (Eiein), Kat a blázen (Juanilla), Ostrov milování (Lolita), Zvonokosy (Žena), Sugar – Někdo to rád horké (Sugar Cane), Hello, Dolly! (Irena Molloyová) nebo Rose Marie (Wanda).

V roce 2010 vytvořila titulní roli v nové verzi muzikálu Marguerite Alaina Boubilla a Michela Legranda a byla za ni nominována na Cenu Thálie 2011. Poté následovaly další významné muzikálové role: Gita v Pardon My English, královna Eliška v Noci na Karlštejně, Marfuša v Mrazíkovi, Vypravěčka v Josefovi a jeho úžasném pestrobarevném plášti, Betty v původním českém muzikálu Fantom Londýna, titulní role v Evitě a Norma Desmond v Sunset Boulevardu.

Zcela jedinečným způsobem záhřila v hudebním dramatu Edith a Marlene jako Edith Piaf, za níž ostatně získala Cenu Thálie 2014 v kategorii opereta-muzikál. V roce 2022 přesevřdčila Hana Fialová odbornou porotu podruhé, svým výkonem v roli Ády Harrisové v muzikálu Květiny pro paní Harrisovou získala druhou Cenu Thálie v kategorii muzikál.

V čínohře NDM hostovala a hostuje jako Zuzana a Jiřina Buchtelová v muzikálu Donaha! (Hole dupy) a v pražském Divadle Hybernii jako Betty v Přízraku Londýna. Na scéně Městského divadla Brno hostovala v roli Fantiny ve světoznámých Bidnicích. (Zdroj: NDM)

« zpět na začátek